
ערן צלגוב

כלוב הצלעות

"הצלעות והאימות בלב הלוויתן" (הרמן מלוויל)

הַנִּיחִי רֵאשׁ,
הִטִּי אֶזֶן
וְשִׁמְעִי אֶת הַגְּלִים:
קוֹל הַסֶּפֶן
הָעוֹלָה יוֹרֵד,
הַלְמוֹת תַּף הַבֶּשֶׂר
שָׁם - בְּמַרְוָחִים
מִתְנַקֵּז מוֹתִי.

קן סמואל דלח

בנקודה שלא ידעת שכואב לך

בנקודה שלא ידעת שכואב לך מסתתרים כל הכאבים שלא ידעת שיש לך ושלא נתת להם שמות, לא אמרת 'זו הכתף התפוסה' ו'זו המיגרנה'. בנקודה הזו יש מדבר והמגע הוא טיפת מים. וחיים. רקמה, עצם, חומר חי, נפגש עם מגע ונושם, והנשימה הזאת היא געגוע וזיכרון. זיכרון הרקמה החיה.

בנקודה הזאת שלא ידעת שכואב לך נגעו, והיא מחכה למגע הבא. ועד אז אפשר להיות איתה מבחוץ וגם מבפנים, לנשום אליה ולברוק כמה אפשר למשוך את הכאב ולראות איך הוא משתנה. לרוב תגלי שהכאב בנקודה הוא לא באמת בה או לא רק בה, או שיש כאב גדול יותר ויש חוט כאב הנמשך מהנקודה שכואבת למקום אחר, לנקודה אחרת, וממנה לעוד נקודה, ושכין הנקודות יש קשר, צורה, רשת; שאת יכולה לנווט על הרשת הזאת כמו עכבישה אחרי הטרף שלכדה וטוותה סביבו קורים קורים של כאב; שהכאב הזה הוא כאב שמזין אותה קצת וקצת ממית, והיא נמשכת אליו ומושכת איתה את הגוף, והגוף מתעוות סביב הכאב תמיד לאותו הכיוון; שכדי להיפטר מהכאב יש להתיר את הקורים, וכיוון ההתרה הוא תמיד נגד כיוון הגוף ונגד רצון הגוף, והתנועה הזו קשה ולפעמים קשה מדי, אבל הגוף זקוק לה.

◆